

útrat sporu. Proti tomuto usnesení podaly obě strany rekurs, žalovaná spojila se svým rekuresem i rekurs proti zrušovacímu usnesení odvolacího soudu ze dne 10. února 1933. Rekursní soud odmítl všechny rekursy.

Nejvyšší soud odmítl i rekurs žalobcův i rekurs žalovaného proti odmítacímu usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Krajský soud v H. jako odvolací soud zrušil usnesením ze dne 10. února 1933 bez výhrady právní moci rozsudek okresního soudu v H. a uložil mu, by v řízení pokračoval a o věci znovu rozhodl. Za jednání u okresního soudu obmezila pak žalující strana při roku dne 20. června 1933 žalobní nárok přesahující hranici nepatrnou na útraty sporu, čímž podle plenárního rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. května 1924 čís. Pres 298/24 čís. 3868 sb. n. s. přešlo pravidelné řízení v řízení podle předpisů o řízení ve věcech nepatrných a okresní soud vydal pak usnesení ze dne 20. června 1933, jímž uložil žalované straně, by nahradila žalující straně 1.239 Kč 25 h útrat sporu. Proti tomuto usnesení o útratách podaly obě strany rekurs a žalovaná strana spojila s ním podle § 515 c. ř. s. i rekurs proti zrušovacímu usnesení odvolacího soudu ze dne 10. února 1933, poukazujíc k tomu, že dříve tak učiniti nemohla, poněvadž usnesení to nevyhradilo podle § 519 čís. 3 c. ř. s. pravomoc. Rekursní soud odmítl oba, správně všechny rekursy z důvodu, že jde o řízení ve věcech nepatrných, v němž podle jeho názoru jest samostatný rekurs proti výroku prvního soudu o útratách nepřipustný. Netřeba se zabývatí otázkou, zda názor ten jest s hlediska § 517 čís. 5 c. ř. s., na nějž oba rekurenti nyní poukazují, správný, ano jde o napadené rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce útrat, jež rekuresem podle § 528 c. ř. s. ani v pravidelném řízení napadati nelze bez ohledu na to, zda rozhodnuto věcně či zda rekurs z formálních důvodů byl odmítnut, jak vysloveno v rozhodnutí čís. 10457 sb. n. s. Ustanovuje-li § 517, druhý odstavec, c. ř. s., že v řízení o věcech nepatrných jest proti usnesením odvolacího soudu rekurs vyloučen, nelze z toho dovozovati opak, že proti usnesení rekursního soudu jest rekurs přípustný, neboť, je-li otázka útrat z přezkumu nejvyššího soudu vůbec vyloučena, platí to zřejmě i o řízení ve věcech nepatrných. A rovněž i rekurs žalované strany proti zrušovacímu usnesení odvolacího soudu ze dne 10. února 1933 spojený podle § 515 c. ř. s. s rekuresem proti výroku o útratách týká se jen tohoto výroku, poněvadž rekursní vývody vyvracejí rovněž za nynějšího stavu jen předpoklady pro rozhodnutí o útratách. Bylo proto rekursy proti rozhodnutí druhé stolice v otázce útrat podle § 526 druhý odstavec c. ř. s. odmítnouti.

Čís. 13069.

Řízení, předcházející rozhodnutí o návrhu na vyhlášení konkursu, řídí se předpisy konkursního řádu, nikoliv předpisy o nesporném řízení.

Proti usnesení (rekursního soudu), jímž bylo podle § 70, druhý odstavec, konk. řádu vysloveno, že konkurs bude prohlášen jen, slo-

ží-li navrhovatel přiměřenou zálohu na útraty, jest úpadce oprávněn k rekursu, a to i jen z toho důvodu, že určená záloha jest nepřiměřeně nízká.

Záloha podle § 70, druhý odstavec, konk ř. má jen za účel, aby kryla přibližně útraty spojené s předběžným objasněním, zda má dlužník majetek dostačující k úhradě předvídaných útrat konkursního řízení, nikoliv k úhradě útrat spojených se zjišťováním veškerého majetku dlužníkovy.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1933, R I 1167/33.)

Okresní nemocenská pojišťovna učinila návrh, by byl uvalen konkurs na jmění Hynka J-a. Soud první stolice uložil navrhovatelce, by složila zálohu 10.000 Kč na náklady konkursního řízení, jinak že bude její návrh zamítnut. Rekursní soud vyhověl rekursu navrhovatelky potud, že výši zálohy určil na 2.000 Kč.

Nejvyšší soud vyhověl částečně dovolacímu rekursu Hynka J-a a zvýšil zálohu ke krytí útrat konkursního řízení na 4.000 Kč.

Důvody:

Řízení, předcházející rozhodnutí o návrhu na vyhlášení konkursu, řídí se předpisy konkursního řádu a nikoli podle předpisů o nesporném řízení, poněvadž předpokladem pro toto předběžné řízení jest příslušný návrh, jehož náležitosti upravuje konkursní řád v §§ 68 až 70, a nemůže na tom nic měniti výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 7. července 1931 čís. 31.441 čís. 10 věstníku, jenž jen po rejstříkové stránce nařizuje, jak naložiti s návrhy na vyhlášení konkursu až do jejich rozhodnutí. Nelze pochybovati ani o tom, že proti usnesení, jímž se podle § 70, druhý odstavec, k. ř. vyslovuje, že konkurs bude prohlášen, složí-li navrhovatel přiměřenou zálohu na útraty, jest úpadce oprávněn k rekursu i jen z toho důvodu, že určená záloha jest nepřiměřeně nízká, neboť takovou zálohou se (neodůvodněně) usnáďuje navrhovateli docíliti vyhlášení konkursu, čímž úpadce jest ve svých právech volně nakládati se svým majetkem, ohrožen a nejde proto jen o otázku úratovou (§ 188 k. ř. a § 528 c. ř. s.). Ani ze srovnání ustanovení § 192, druhý odstavec, k. ř. s ustanovením § 75 k. ř. nelze vyvoditi, že takový rekurs není přípustný, an § 75 neobmezuje rekurs jen na usnesení o prohlášení konkursu neb o zamítnutí návrhu na vyhlášení konkursu, nýbrž, jsa převzat z § 72 starého konk. ř., má podle pamětního spisu jen ten účel, by bylo jasně vysloveno, že mimo úpadce a navrhovatele mají jiní účastníci právo k rekursu. Nelze proto upřít dlužníku, jako účastníku řízení (§ 190 první odstavec k. ř.), by se proti onomu usnesení rekusem nebránil. Ve věci samé jest uvésti, že záloha má jen za účel, by kryla přibližně útraty spojené s předběžným objasněním, zda má dlužník majetek dostačující k úhradě předvídatelných útrat konkursního řízení, nikoliv k úhradě útrat spojených se zjišťováním veškerého majetku dlužníkovy. Nepřicházejí proto v úvahu veškeré možné útraty spojené s provedením sporů o všechny pochybné pohledávky dlužní-

kovy, nýbrž jen útraty pokračování ve sporu dlužníkem proti Emmě a Alžbětě F-ovým již zahájeném a útraty spojené s důkladnějším vyšetřením mimo spor, zda ostatní pochybné pohledávky dlužníkovy jsou pravděpodobně po právu a jsou vydobyitelné. A ku krytí těchto nákladů stačí přibližně 4.000 Kč a bylo proto jen potud dovolacímú rekursu vyhověti.

Čís. 13070.

Nelze uplatňovati z d r ž o v a c í nárok ani v případech, v nichž se lze důvodně pro budoucnost obávati nového porušení práva a nového poškození.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1933, Rv I 904/32.)

V týdeníku, jehož vydavatelem a redaktorem jest žalovaný, byl pod rubrikou »Advokáti« uveden žalující advokát s udáním adresy. Žalobce tento výtisk neobjednal. Žalovaný jej uveřejnil o své újmě a proti ústnímu a písemnému zákazú žalobce. Disciplinární radou pro advokáty a kandidáty advokacie byl žalobce uznán vinným disciplinárním přečinem poškozením cti a vážnosti stavu, jehož dopustil se tím, že strpěl uveřejňování nepřipustné reklamy. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném, by žalovaný byl uznán povinným zastaviti a zdržeti se uveřejňování jakýchkoliv insertů, v nichž žalobce oznamuje provozování své advokátní praxe, a to v jakékoliv formě, byť i jen sdělením žalobcova jména. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl. D ů v o d y: Ze zásady svobody tisku plyne, že vydavatel tiskopisu má volnost určiti jeho obsah, pokud tím nepřekročuje zákonné předpisy. Jsou to předpisy práva trestního i práva občanského. S hlediska trestního zákona jest výtisk bezzávadný, neobsahuje nic jiného než adresu žalobce. V úvahu přicházejí dále ustanovení § 43 obč. zák. o ochraně jména, pak ustanovení téhož zákona o náhradě škody, poněvadž zahrnují v sobě nárok, aby se škoda vůbec nepůsobila, předpisy zákona obchodního o firmách a zákona o nekalé soutěži a ustanovení práva autorského a zákona o obchodních známkách. § 43 obč. zák. nepřichází v úvahu, poněvadž zřejmě nejde o zneužití jména žalobce k účelům žalovaného. Co se týče nároku na náhradu škody, není podle § 1305 obč. zák., kdo v mezích zákona užívá svých práv, za ni zodpovědný a nemůže tedy také býti zavázán, aby se jich zřekl. V tomto směru jest žalovaný jen obmezen ustanovením § 1295, druhý odstavec obč. zák., který nedovoluje, by bylo použito práva zřejmě k poškození jiné osoby. Tím, že žalobce něco koná, nač jinak má právo, totiž uveřejňovati něco ve svém tiskopise, nestává se odpovědným, když tím jiný trpí škodu, není-li tato škoda zřejmým účelem výtisku. Materiální škoda ostatně uveřejněním reklamy vzniknouti nemohla. Také nemá reklama nic, což by se přičilo dobrým mravům (§ 1295 obč. zák.). Připustiti jest, že žalobci uveřejněním výtisku mohla vzniknouti škoda ideální, totiž poškození jeho cti, důstojnosti a dobré pověsti, ovšem nikoli ve veřejném mínění, poněvadž veřejnost nepovažuje reklamu za